

عنوان مقاله:

تبیین استقرار عقود تعلیقی از منظر فقه و حقوق عمومی ایران.

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های فقه و حقوق اسلامی، دوره 20، شماره 75 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

محمد حسین سیاحی - گروه حقوق خصوصی، پردیس علوم تحقیقات خوزستان، دانشگاه آزاد اسلامی، اهواز، ایران

غلامعلی سیفی زیناب - استادیار گروه آموزشی حقوق، دانشکده حقوق، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران

رحیم سیاح - استادیار، دانشکده نفت، دانشگاه صنعت نفت، اهواز، ایران.

خلاصه مقاله:

شناخت عقد معلق و تعیین جایگاه آن در سوابق فقهی و تبیین ماهیت آن در صور مختلف از موضوعات پرچالش نظام حقوقی ایران است. اما وجود اندیشه ها و تفکرات مختلف در ارتباط با موضوع صحت یا عدم صحت عقد معلق، سبب ایجاد تشکیک در کارایی در آن شده است. برخی از حقوق دانان اسلامی، تعلیق در عقود را با استدلال به برهان عقلی و نقلی، عدم استقرار تنجیز و منافات با جزمیت عقود، باطل می پندارند. با توجه به این که غرض متعاقدين از وضع عقود ایجاد التزام و تحقق آثار به موجب قرارداد است. به نظر می رسد که با پذیرش تعلیق در منشا و الحاق آن به عقود تنجیزی، توجیه تعلیق عقود در حقوق ایران در قالب شرط تعلیقی امکان پذیر می باشد. بدین جهت، باورمندان به صحت تعلیق با روش توصیفی- تحلیلی و با استناد به مصادیقی از تعلیق عقود در فقه و حقوق با استدلال به ضرورت و عقل گرایی در توسعه و بهره مندی از عقود معلق و اجتناب از بینش ناصحیح فقهی (عدم پذیرش عقد معلق) بر این باور هستند که می توان انعقاد عقود به نحو معلق را در حقوق ایران بایسته پنداشت. برآیند اینک، با تحلیل و فایده انگاری تعلیق در عقود و نیز با نقد یکسان انگاری منطق فقه و حقوق در قانون گرایی با نگرشی نوین به جامعه شناختی مدنی (تدوین قوانینی که به مصلحت جامعه است) و رویگردانی از تصور ناروا بودن به کارگیری قیاس در تفسیر فقهی برای تبیین تعلیق در عقود بر پایه عقل گرایی، و پرهیز از ظاهرگرایی و استقلال نظام اندیشه حقوق دانان ضروری است.

کلمات کلیدی:

تعلیق در عقود، تعلیق در انشاء، تعلیق در منشا، حقوق عمومی ایران.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2078787>

